648/02

Den 24. juni 2002 blev i sag nr. 56.814:

xxxxx xxxxxxx
xxxxxxxxxx xx xxxxxxx
xxxx xxxxx

mod

Alm. Brand af 1792
Lyngby Hovedgade 4
Postboks 1792
2800 Lyngby

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Alm. Brand af 1792, klager ved sin advokat over selskabets sagsbehandling.

I advokatens redegørelse af 28/9 2001 til nævnet hedder det bl.a.: "Under sagen påstås Alm. Brand at anerkende at være erstatningspligtige for en forhøjelse af min klients méngrad fra 40% til 80%. Min klient er d. 20.12.1988 ude for et trafikuheld. I 1991 tilkendes min klient mellemste førtidspension, efter udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, hvor méngraden fastsættes til 40% og erhvervsevnetabet fastsættes til 50%. Herefter udbetaler Popermo, som ansvarsforsikrer for modparten, og Alm. Brand, som ulykkesforsikring for min klient, erstatning. I 1993 genoptager kommunen af egen drift sagen, og min klient tilkendes d. 1.2.1993 højeste førtidspension. Sagen bliver herefter, af Popermo, forelagt for Arbejdsskadestyrelsen, der d. 17.7.1996 fastsætter méngraden til 80% og erhvervsevnetabet til 100%. Popermo anerkender dette og udbetaler forhøjet erstatning. Min klient er imidlertid ikke klar over, at der i denne anledning kan rejses yderligere krav overfor Alm. Brand. Dette bliver man først opmærksom på i anledning af, at man har en assurandør ude og gennemgå min klients forsikringer hos Alm. Brand. Den pågældende assurandør forhører ved brev af d. 13.6.2001 bilag 1 om, der ikke skal udbetales yderligere. Dette afvises af Alm. Brand, ved brev af 5.7.2001 bilag 2, med

henvisning til at kravet er forældet i medfør af Forsikringsaftalelovens § 29. Ved brev af d. 8.8.2001 bilag 3, anmoder jeg på min klients vegne om en fornyet vurdering af sagen. I brev af 13.8.2001 bilag 4, fastholder Alm. Brand imidlertid sin afgørelse, stadig under henvisning til Forsikringsaftalelovens § 29. Da Arbejdsskadestyrelsens afgørelse om forhøjelse af méngrad, og erhvervsevnetab foreligger d. 17.7.1996, begynder den 5-årige forældelse i § 29 at løbe fra udgangen af 1996, hvorfor kravet ikke kan være forældet efter denne frist. Den 2-årige forældelse i § 29, må antages at løbe fra 14 dage efter afgørelsen, hvor kravet er forfaldent, jf. Forsikringsaftalelovens § 24. Da 1908-lovens § 3 finder anvendelse på den 2-årige forældelse, og da min klient må antages at have været i en undskyldelig vildfarelse omkring sit krav, har fristen været suspenderet indtil assurandørens besøg d. 13.6.2001. Dette medfører at min klients krav ikke kan antages at være forældet i medfør af Forsikringsaftalelovens § 29. Da der er tale om en fordobling af erstatningen for varigt mén fra 40% til 80%, er der tale om en sag af ganske indgribende karakter for min klient."

Selskabet har over for nævnet henvist til sagens korrespondance. I skrivelse af 5/7 2001 til klagerens advokat har selskabet således anført: "Forældelsesfristen på 2 år begynder at løbe, når fordringshaveren har fået kundskab om kravet, og at kravet er forfaldet. Da Arbejdsskadestyrelsens udtalelse foreligger i 1996, vil et evt. krav være forældet 2 år herefter."

Over for nævnet har selskabet endvidere i skrivelse af 22/10 2001 bl.a. anført: "I øvrigt må vi præcisere, at der efter vor opfattelse ikke er tale om en 'undskyldelig vildfarelse' fra tilskadekomnes side, idet der allerede tidligere var udbetalt erstatning både fra Popermo og Alm. Brand, hvorfor han må have været vidende om, at der ved en genoptagelse og ny udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsens side, skulle udbetales erstatning fra begge selskaber."

Nævnet udtaler:

Nævnet finder, at klagerens krav mod selskabet er forældet i medfør af forsikringsaftalelovens § 29 med udgangen af 1998. At klageren har befundet sig i en retsvildfarelse med hensyn til rækkevidden af egen ulykkesforsikring, kan ikke føre til et andet resultat.

Derfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen